

Hanns Heinz Ewers

PAVOUK

VOLVOX GLOBATOR

Hanns Heinz Ewers

PAVOUK

ISBN 978-80-7511-031-2 (pdf)
ISBN 978-80-7511-030-5 (epub)

VOODOO

V mé cestovní příručce stojí: „Na Haiti je státním náboženstvím vyznání římsko-katolické. Všechna ostatní vyznání jsou tolerována.“ Jako „ostatní vyznání“ jsou uvedeni baptisti, metodisti, anglikáni atd. O kultu „voodoo“ neví můj průvodce nic, právě tak jako ho nezná celá řada jiných zeměpisných děl, která jsem prostudoval. A přece je na Haiti kult „voodoo“ ne-li státním, tedy aspoň národním náboženstvím. Ve skutečnosti tam nehrají všechna ostatní náboženství žádnou úlohu; skutečný vliv má jen svobodné zednářství v tzv. „lepších“ kruzích a kult „voodoo“ mezi lidem. Haitská lóže svobodných zednářů má ovšem s ostatním svobodným zednářstvím málo společného, jsou to naivní bláznovské napodobeniny a nejsou ovšem skutečnými lóžemi uznávány.

Naproti tomu se lid již dávno vrátil navzdory všemu křesťanství, navzdory katolickým i evangelickým misionářům ke starému africkému fetišismu. Zda se druh haitského kultu, vrcholícího v uctívání hada, vyskytuje také někde ve vnitřní Africe, to nevím; také zprávy, které o původu tohoto náboženství máme, jsou velmi neurčité a málo přesvědčivé. Všichni cestovatelé, kteří o Haiti psali – Moreau St. Mery, Spencer St. John, Samuel Horard, Tippenhauer, Texier atd. – se shodují v jednom, že kult „voodoo“ se těší po celé zemi největšímu rozkvětu a že jsou mu každoročně přinášeny lidské oběti. Zda jich je nyní, jak píše Francouz Texier, „aspoň patnáct set do roka“, či chceme-li podle haitského spisovatele, mulata Tippenhauera, bránícího ze všech sil svou vlast, uznat, že tyto lidské oběti „naprosto nejsou všeobecné“, na tom mnoho nezáleží: sto či tisíc – to už je jedno, v každém případě bývá v tomto velmocemi uznaném „katolickém, kulturním státě“ rok co rok celá řada dětí vražděna a pojídána.

Pro cizince je velmi nesnadné dozvědět se něco o tomto kultu „voodoo“, který haitští černoši obklopují hlubokým tajemstvím. Lepší Haitan zpravidla cizinci nejdřív všecko zapře; teprve když vidí, že už o té věci něco víte, vyleze s barvou ven, ale snaží se všechno co nejvíc zmírnit. Co tedy cestovatelé vypravují, za to vděčí buď náhodě, nebo ještě více veřejným přelíčením, jako onomu velkému procesu projednávanému v r. 1864 v Port-au-Prince za Geffrarda, jednoho z mála haitských presidentů, kteří

nebyli přívrženci, ale odpůrci tohoto kanibalského fetišismu. Tehdy bylo osm osob, mužů i žen, usvědčeno z přinášení lidských obětí a z kanibalství – jednalo se tehdy o dvanáctileté děvče – a pak byli všichni zastřeleni.

Za své vlastní zkušenosti jsem vděčný jednomu italskému obchodníkovi, který byl na Haiti usazen už mnoho let a navázal milostné styky s jednou velekněžkou, a ty ostatně – což je humorné! – jako pravý Neapolitán využil k tomu, aby prostřednictvím své černé milenky prodával věřícím za drahé peníze divotvorné nápoje, které sám vlastnoručně svářel z vody a ze šťávy rajských jablíček. Kde mi mé vlastní zkušenosti vypověděly službu, tam jsem použil k svému výkladu vypravování cizinců, kteří se tam usadili, a domorodců, ale i případnou literaturu, pokud všechny tyto prameny podávaly shodné zprávy; odlišné jednotlivosti neuvádím. Proto doufám, že mnou podaný obraz si smí do jisté míry činit nárok na věrohodnost.

Přívrženci kultu voodoo uctívají celou řadu božstev, z nichž nejvyšším je „hougon badagri“, totiž had. Používají k tomu obyčejnou zmiji, která má ale ze svého božství málo radosti: uloží ji totiž do bedny, kde žije tak dlouho, dokud hlady nepojde! Vedle hada se největší úctě těší „damtala“, hromový kámen. Ten zná budoucnost; velekněží vykládají jeho chrastění lidu; každý pátek se mu dostává lázně v olivovém oleji. Tento bůh bývá ovšem mnohem vzácnější než had, kterého je možné si každý den chytit. Podařilo se mi takového boha „damtalu“ získat; je to velmi pěkně broušený kámen, rozhodně však žádný hromový kámen čili meteorit, jak se černoši domnívají, ale kamenný kyj z doby Karaibů. Domorodci nacházejí občas takové kameny v lesích, nedovedou si vysvětlit jejich původ a považují ho za „spadlý z nebe“, za hromový kámen, kterému se musí vzdávat božská pocta. Ostatní božstva se nevyskytují všeobecně, každé je v úctě v jiné části země. Setkáváme se tu s Loco, jahodovým stromem, který stává u vchodu do chrámu a kterému bývá pocta prokazována tím způsobem, že se okolo něj rozbíjejí sklenice, talíře a láhve; s božskými bliženci Sango a Bado, kteří jsou ztělesněním blesku a větru; s Attašollô, velikým duchem světa i s Agaou Rata Baabji, pánem chaosu. Je tu také Opětè, božský krocán, Cimbi Rita, vládce pekel, jehož obrazem je sekyra namočená v krvi, se svými poddanými čerty, i Alagra Vadra, bůh, který všechno ví.

Chrámy jsou honfoû; ten je vždy mimo město, zpravidla v lese na malé mýtině, která je udusaná a uhlazená a slouží jako místo k tanci. Jeho

zvenějšek je právě tak málo stylový jako jeho vnitřek: je to bouda libovolně udělaná z materiálu, který je právě po ruce. V chrámu stojí na mírně vyvýšeném místě koš s posvátným hadem, stěny bývají vyzdobeny obrázky katolických svatých, ilustracemi z anglických, francouzských i německých časopisů, několika řetězy z lastur nebo cáry ze starých praporů a pestrobarevnými papírky.

V čele obce voodoo stojí velekněz, papaloi, a velekněžka, mamaloi; jsou to kreolské zkomoleniny výrazů papa-roi a mama-roi: otec a král, matka a královna; opravdu hrdá pojmenování. Nižší kněží mají v různých krajích různá jména; vyskytují se houganí, muži znalí léků, provozující podomní obchod s wanges, s amulety (pytlíčky s malými lasturkami a kamínky): „points“, které získávají nezranitelnost, i „chances“, opatřující ženám milence. Jiní kněží jsou djious nebo aninbindingues, také dugaous; ti stojí ve službách velečerta Cimbi Rity a jeho pacholků Azilita a Dom Pèdra. Hlavní umění těchto vašnostů spočívá v tom, že podle přání a zaplacení věřících usmrcují jejich nepřátele „olupující je o duši“, to znamená, že pověsí v chrámě voskovou podobu onoho nepřitele a zaříkávají ji. Ta věc není tak nevinná, jak by se zdálo, protože věřící už nemají špatné svědomí z toho, když nějakým tichým jedem odstraní ze světa také tělo, které přece „už nemá duši“. Kostelník je lavolou, houcibossales se nazývají sami vyznavači kultu voodoo; langous jsou ti, kteří již podstoupili svěcení. Tato svěcení nejsou žádnou maličkovostí, takový adept musí čtyřicet dnů dřepět v odporné špinavé lázni, až se vypaří; jeho jedinou stravou celou tu dobu je verver, hnusná směs kukuřice a krve.

Vyznání voodoo se dělí na různé sekty s přísnějším a méně přísným zachováváním pravidel; nejdivočejší ze všech je asi dábelská sekta Dom Pèdra. Z rituálních předmětů stojí za zmínku jen bubny. Jsou to vydlabané kusy kmenů potažené kůží ze skopců; jmenují se houn, hountor a hjountorgri a jsou zasvěceny apoštolům sv. Petru, sv. Pavlu a sv. Janu. Toto zvláštní propletení katolickým náboženstvím je možné najít všude: nejvyšší božstvo, had, je zosobněním sv. Jana Křtitele! Nejen že v chrámech voodoo – vedle olejotisků cara, Viktora Emanuela, královny Viktorie a německého císaře – visí obrazy svatých; také tady papaloiové napomínají věřící, aby chodili pilně do kostela: ti neznají konkurenční nevráživost. Ráno katolická mše, v noci uctívání hada, zabíjení dětí a požívání lidského masa: to je